

USNESENÍ

Městský soud v Praze jako soud odvolací rozhodl v senátu složeném z předsedkyně JUDr. Aleny Svátkové a soudců Mgr. Miloslavy Štorkové a JUDr. Pavla Slavička ve věci

žalobce: **R. Š.**, narozený xxx
bytem xxx, xxx
zastoupený advokátem Mgr. Jířím Rejlem
sídlem Svatojanské náměstí 47, 541 01 Trutnov

proti
žalované: **PROFI CREDIT Czech, a. s.**, IČO 61860069
sídlem Klimentská 1216/46, 110 00 Praha 1
zastoupená advokátem JUDr. Ervínem Perthenem, MBA
sídlem Velké náměstí 135/19, 500 03 Hradec Králové

o 276 286,59 Kč s příslušenstvím, k odvolání žalované proti rozsudku Obvodního soudu pro Prahu 1 ze dne 10. listopadu 2020, č. j. 12 C 93/2019-49,

takto:

Rozsudek soudu prvního stupně se ve výroku II. a IV. **zrušuje** a věc se vrací v tomto rozsahu tomuto soudu k dalšímu řízení.

Odůvodnění:

1. Napadeným rozsudkem soud prvního stupně zastavil řízení co do částky 110 000 Kč s úrokem z prodlení ve výši 9,75 % ročně od 1. 10. 2019 do zaplacení (výrok I.). Výrokem II. uložil žalované povinnost zaplatit žalobci do tří dnů od právní moci rozsudku částku 166 286,59 Kč s úrokem z prodlení ve výši 9,75 % ročně z částky 165 250,59 Kč od 7. 1. 2019 do zaplacení a s úrokem z prodlení ve výši 9,75 % ročně z částky 1 036 Kč od 13. 10. 2020 do zaplacení. Žalobu, kterou se žalobce domáhal na žalované zaplacení zákonného úroku z prodlení z částky 1 036 Kč od 7. 1. 2019 do 12. 10. 2020, zamítl (výrok III.). Současně vyslovil, že žalovaná je povinna zaplatit žalobci do tří dnů od právní moci rozsudku k rukám jeho právního zástupce na náhradě nákladů řízení částku 12 473 Kč (výrok IV.).
2. V odůvodnění svého rozhodnutí uvedl, že žalobce se žalobou ze dne 15. 10. 2019 domáhal po žalované zaplacení částky 275 250,59 Kč z titulu bezdůvodného obohacení. Tvrdil, že žalovaná jako oprávněná vedla proti němu exekuci, která byla zastavena usnesením Okresního soudu v Ústí nad Labem ze dne 11. 10. 2018, sp. zn. 54 EXE 4305/2017, ve spojení s usnesením Krajského soudu v Ústí nad Labem ze dne 18. 9. 2018, č. j. 84 Co 257/2018 - 76. Usnesení nabylo právní moci dne 11. 10. 2018. Soudy v tomto exekučním řízení shledaly smlouvu o revolvingové zápůjčce č. 9200064112, uzavřenou mezi účastníky dne 10. 4. 2015, za absolutně neplatnou, a v důsledku toho byla shledána neplatnou i na ni navazující rozhodčí smlouva. Exekuce byla prováděna na základě rozhodčího nálezu, který byl vydán k uspokojení pohledávek žalované, vzniklých na základě revolvingové smlouvy o revolvingové zápůjčce č. 9200064112. Na základě této smlouvy se žalovaná zavázala poskytnout mu částku 110 000 Kč a on se zavázal zápůjčku vrátit navýšenou o smluvní úrok ve výši 141 568 Kč, a to v 36 splátkách ve výši 6 988 Kč měsíčně. Jelikož nebyl schopen sjednané splátky hradit řádně a včas, podala žalovaná rozhodčí žalobu a následně exekuční návrh na vymožení povinnosti zaplatit jí částku 268 210 Kč s příslušenstvím.

Shodu s prvopisem potvrzuje Ema Pithardová.

3. Žalovaná navrhla žalobu jako nedůvodnou zamítnout s odůvodněním, že stále existuje hmotněprávní závazek uhradit pohledávky ze smlouvy o revolvingové zápůjčce č. 9200064112, přičemž zastavení exekuce nemá vliv na existenci uvedeného hmotněprávního závazku. Pokud byla exekuce zastavena, tak přezkoumáván byl exekuční titul, nikoliv dluh samotný. Dluh podle jejího názoru stále existuje, neboť exekuční soud o dluhu ani rozhodovat nemohl. Zejména pak stále existuje rozhodčí nález Mgr. Jana F. ze dne 18. 4. 2017, č. j. 103 Rozh 603/2017 – 7, jenž nabyl právní moci a stal se tak vykonatelným. S ohledem na podanou žalobu přistoupila k tomu, že z důvodu právní jistoty dopisem ze dne 13. 1. 2020 žalobce vyzvala k vrácení částky ve výši 110 000 Kč a dopisem ze dne 14. 2. 2020 započítala tuto svoji pohledávku na vrácení částky 110 000 Kč na pohledávky žalobce za její osobou na vrácení plateb ze dne 24. 10. 2016, 23. 11. 2016, 20. 1. 2017, 27. 1. 2017, 20. 2. 2017, 20. 3. 2017 a částečně ze dne 29. 12. 2017. Ve vztahu k platbám za období od 5. 6. 2015 do 23. 9. 2016 vznesla námitku promlčení.
4. Podáním ze dne 5. 10. 2020 vzal žalobce žalobu co do částky 110 000 Kč spolu s úrokem z prodlení ve výši 9,75 % ročně od 1. 10. 2019 do zaplacení zpět a dále upřesnil částku, které se po žalované z titulu bezdůvodného obohacení po částečném zpětvzetí domáhal, a to na částku 166 286,59 Kč se zákonným úrokem z prodlení od 7. 1. 2019 do zaplacení.
5. V souvislosti s částečným zpětvzetím žaloby soud prvního stupně dle ust. § 96 odst. 2 o. s. ř. řízení ve zmíněném rozsahu zastavil (výrok I.).
6. Soud prvního stupně dále konstatoval, že mezi účastníky bylo nesporné, že na základě smlouvy o revolvingové zápůjčce č. 9200064112 žalovaná dne 10. 4. 2015 poskytla žalobci částku 110 000 Kč. V souvislosti s uvedenou smlouvou byla žalobcem žalované dobrovolně uhrazena dne 5. 6. 2015 částka 6 988 Kč, dne 30. 6. 2015 částka 6 988 Kč, dne 10. 8. 2015 částka 6 988 Kč, dne 4. 9. 2015 částka 6 988 Kč, dne 15. 10. 2015 částka 6 988 Kč, dne 16. 11. 2015 částka 6 988 Kč, dne 11. 12. 2015 částka 6 988 Kč, dne 11. 1. 2016 částka 6 988 Kč, dne 15. 1. 2016 částka 1 118 Kč, dne 17. 2. 2016 částka 5 870 Kč, dne 21. 3. 2016 částka 4 500 Kč, dne 5. 4. 2016 částka 2 600 Kč, dne 26. 4. 2016 částka 3 000 Kč, dne 23. 5. 2016 částka 4 000 Kč, dne 31. 5. 2016 částka 6 988 Kč, dne 24. 10. 2016 částka 6 988 Kč, dne 23. 11. 2016 částka 6 988 Kč, dne 20. 1. 2017 částka 4 000 Kč, dne 27. 1. 2017 částka 4 000 Kč, dne 20. 2. 2017 částka 7 000 Kč, dne 20. 3. 2017 částka 7 000 Kč, a v rámci exekučního řízení dne 29. 12. 2017 částka 83 092 Kč a dne 31. 5. 2018 částka 59 386,20 Kč, tedy celková částka 276 286,59 Kč.
7. Na základě provedeného dokazování pak soud prvního stupně vyšel ze zjištění, že mezi účastníky byla dne 10. 4. 2015 uzavřena smlouva formulářového typu o revolvingové zápůjčce č. 9200064112, na jejímž základě se dohodli na poskytnutí úvěru ve výši 110 000 Kč se splatností 36 měsíců a výší splátek 6 988 Kč měsíčně. Smluvní úrok činil 141 568 Kč. Výše revolvingu činila 110 000 Kč. Při poskytnutí každého revolvingu se celková částka měla navýšit o 251 568 Kč a doba trvání spotřebitelského úvěru o 36 měsíců. Úrok u revolvingu činil 141 568 Kč. Dle čl. 4 smluvních podmínek byla zápůjčka zajištěna blankosměnkou vlastní s doložkou „bez protestu“, přičemž v čl. 8 bylo stanoveno, že pokud se „dlužník“ dostane do prodlení s úhradou 2 splátek nebo bude s úhradou jedné splátky či její části v prodlení po dobu delší než 30 dnů, stává se splatná celá dlužná částka. V tomto čl. 8 byly sjednány mj. i smluvní pokuty pro případ prodlení „dlužníka“ s úhradou splátek (smluvní pokuta ve výši 8 % z dlužné splátky při prodlení 15 dnů po splatnosti dle čl. 8. 1. písm. a/, smluvní pokuta ve výši dalších 13 % z dlužné splátky při prodlení 30 dnů po splatnosti dle čl. 8. 1. písm. b/). Tyto smluvní pokuty byly splatné do deseti dnů od jejich vzniku. Dále byla sjednána smluvní pokuta ve výši 50 % při neuhrazení dlužné částky po zesplatnění, a to ve lhůtě 5 dnů od zesplatnění úvěru. Tato smluvní pokuta byla splatná do 10 dnů.

8. Soud prvního stupně dále zjistil, že mezi účastníky byla dne 10. 4. 2015 uzavřena rozhodčí smlouva pro případ v budoucnu vzniklých sporů ze smlouvy o revolvingové zápůjčce. Rozhodci byli určeni taxativním výčtem, kdy jedním z takto určených rozhodců byl i Mgr. Jan F., který ve věci rozhodl rozhodčím nálezem ze dne 18. 4. 2017, č. j. 103 Rozh 603/2017 – 7. Tímto rozhodčím nálezem, který nabyl právní moci dne 2. 5. 2017 a stal se vykonatelným, byla žalobci uložena povinnost zaplatit žalované částku 275 210 Kč spolu s příslušenstvím, spočívajícím v zákonném úroku z prodlení, a náklady řízení. Z vyrozumění o zahájení exekuce ze 17. 10. 2017, č. j. 108 EX 07066/17-031, pak vyplynulo, že soudní exekutor JUDr. Zdeněk Zítka, Exekutorský úřad Plzeň – město, byl pověřen provedením exekuce podle vykonatelného rozhodčího nálezu Mgr. Jana F. ze dne 18. 4. 2017, a to na dlužnou částku v celkové výši 351 104,91 Kč. Usnesením Okresního soudu v Ústí nad Labem ze dne 11. 10. 2018, sp. zn. 54 EXE 4305/2017, ve spojení s usnesením Krajského soudu v Ústí nad Labem ze dne 18. 9. 2018, č. j. 84 Co 257/2018 – 76, (v právní moci dne 11. 10. 2018), vzal soud prvního stupně za prokázané, že žalovaná jako oprávněná vedla proti žalobci jako povinnému exekuci, jež byla zastavena podle ust. § 268 odst. 1 písm. h) o. s. ř. pro nepřijatelnost z důvodu neplatnosti smlouvy o revolvingové zápůjčce a neplatnosti rozhodčí smlouvy a v ní sjednané rozhodčí doložky a následného nedostatku pravomoci rozhodce Mgr. Jana F. k vydání rozhodčího nálezu. Předžalobní výzvou ze dne 13. 12. 2018 vyzval právní zástupce žalobce žalovanou k úhradě částky 165 250,59 Kč z titulu bezdůvodného obohacení, a to nejpozději do 6. 1. 2019. Výzva byla doručena dle sdělení České pošty dne 17. 12. 2018.
9. S odkazem na ust. §§ 580 odst. 1, 2291 odst. 1 o. z. soud prvního stupně předně uvedl, že v řízení bylo prokázáno, že exekuce na majetek žalobce k vymožení pohledávky žalované byla zastavena usnesením Okresního soudu v Ústí nad Labem ze dne 11. 10. 2018, sp. zn. 54 EXE 4305/2017, ve spojení s usnesením Krajského soudu v Ústí nad Labem ze dne 18. 9. 2018, č. j. 84 Co 257/2018 – 76, pro nepřijatelnost, z důvodu neplatnosti smlouvy o revolvingové zápůjčce a neplatnosti rozhodčí smlouvy a v ní sjednané rozhodčí doložky dle ust. § 580 odst. 1 o. z. Exekuční soud vycházel z ustálené judikatury Ústavního soudu, který uznává výjimky ze zásady, dle které vady nalézacího řízení zásadně nelze přenášet do řízení exekučního a nelze v něm přezkoumávat vady exekučního titulu (srov. náleží Ústavního soudu ze dne 1. 11. 2016, sp. zn. II. ÚS 2230/16), a dovodil, že i v exekučním řízení jsou soudy povinny se zabývat smluvními ujednáními, naplňují-li kritéria zjevné nespravedlnosti a rozhodce neměl pravomoc v takové věci rozhodnout (srov. náleží Ústavního soudu ze dne 11. 12. 2014, sp. zn. III. ÚS 4084/12). Exekuční soud dospěl na podkladě zmíněné judikatury k závěru o absolutní neplatnosti smlouvy z důvodu její zjevné nespravedlnosti, a to včetně neplatné rozhodčí smlouvy vedoucí k nedostatku pravomoci rozhodce.
10. V kontextu se shora uvedeným soud uvedl, že již s ohledem na kontinuitu rozhodování, tedy na požadavek na celkovou harmonii soudních rozhodnutí podmiňující důvěru v právo, zejména však po přezkoumání smlouvy o revolvingové zápůjčce a na ni navazující rozhodčí smlouvy, neměl důvod se odchylovat od závěrů, které učinil exekuční soud v pravomocném rozhodnutí o zastavení exekuce.
11. Soud prvního stupně tedy učinil totožný závěr o absolutní neplatnosti uzavřené smlouvy o zápůjčce pro její rozpor s dobrými mravy a zjevnou nespravedlnost, která je evidentní již ze srovnání částky, která byla žalobci jako úvěr poskytnuta (110 000 Kč), byť smluvní podmínky zcela neplnil, a částky, která po něm byla v rámci exekuce vymáhána (351 104,91 Kč), neboť tak markantní rozdíl nemůže být ospravedlněn. Pochybnost vzbuzuje zejména smluvní ujednání, že za poskytnutí zápůjčky ve výši 110 000 Kč vrátí vydlužitel zapůjčitelovi částku 251 568 Kč (za předpokladu, že nebude poskytnut revolving), tedy o 128 % více, nežli sám ze zápůjčky získá. Totéž platí pro případný revolving. Nadto byla zápůjčka zajištěna blankosměnkou s doložkou

„bez protestu“. Spojení těchto smluvních ujednání se zajišťovacím institutem smluvní pokuty ve výši 8 %, dalších 13 % a konečně dalších 50 % představuje nepřiměřené generování zisku žalované (oprávněné), které je zcela zjevně neúměrné k výši úvěru 110 000 Kč, a představuje tak ve svém souhrnu nemravnost celé smlouvy o zápůjčce. V podrobnostech pak soud prvního stupně plně odkázal na odůvodnění usnesení Okresního soudu v Ústí nad Labem ze dne 11. 10. 2018, sp. zn. 54 EXE 4305/2017, ve spojení s usnesením Krajského soudu v Ústí nad Labem ze dne 18. 9. 2018, č. j. 84 Co 257/2018 – 76.

12. Shrnuje následně, že v návaznosti na uvedené byla neplatná i rozhodčí smlouva a bylo možné uzavřít, že rozhodce neměl v projednávané věci pravomoc k vydání rozhodčího nález. Rozhodčí nález tedy představoval rozhodnutí nicotné a bylo bez významu, zda bylo zrušeno či nikoliv.
13. Poté, co soud prvního stupně dospěl k závěru o absolutní neplatnosti smlouvy, zabýval se zúčtováním vzájemných nároků v režimu ust. § 2993 o. z. V této souvislosti uvedl, že toto ustanovení v podstatné části navazuje na úpravu obsaženou v ust. § 457 zák. č. 40/1964 Sb., dle kterého v případě neplatné či zrušené smlouvy je každý z účastníků povinen vrátit druhému vše, co podle ní dostal. Upravuje rozsah restituční povinnosti osob, mezi nimiž není dán platný zavazovací důvod, přesto pod dojmem jeho existence (případě před jeho zrušením) bylo mezi těmito osobami poskytováno plnění (tedy zpravidla mezi stranami zrušené či neplatné smlouvy).
14. Pokud se jednalo o vznesenou námitku promlčení ze strany žalované, dovodil, že pro účely vypořádání není podstatné, zda je některá pohledávka ke dni, kdy soud provádí vypořádání, promlčena, a je tedy nezpůsobila k započtení. Je to dáno tím, že pohledávky se vypořádávají (zúčtovávají) k okamžiku, kdy vznikly, tedy k okamžiku, kdy nebyly promlčeny. Na tomto místě soud prvního stupně odkázal na závěry rozhodnutí Nejvyššího soudu ČR ze dne 30. 6. 2004, sp. zn. 29 Odo 52/2002. Úprava § 2993 o. z., zakotvující vzájemnou podmíněnost závazků obou stran, má zabránit tomu, aby si jedna strana nemohla ponechat plnění z neplatné nebo zrušené smlouvy, a nadto ještě vymoci po druhé straně vrácení plnění, které na základě takové smlouvy druhé straně poskytla.
15. Soud prvního stupně uzavřel, když opětovně odkázal na rozsudek Nejvyššího soudu ze dne 30. 6. 2004, sp. zn. 29 Odo 52/2002, že správný postup při zúčtování je takový, že se zúčtují veškerá vzájemně poskytnutá plnění a nikoli jen nepromlčená. Povinnost vrátit plnění vzniká (a tedy i právo na vrácení) již v okamžiku přijetí takového plnění a k uplatnění nároku není třeba vzájemného návrhu ani započtení. Proti nároku toho, čí nárok je vyšší, lze poté uplatnit námitku promlčení.
16. V řízení bylo prokázáno, že na základě smlouvy o revolvingové zápůjčce č. 9200064112 žalovaná dne 10. 4. 2015 poskytla žalobci částku 110 000 Kč, za kterou uhradil následně celkem částku 276 286,59 Kč. Soud prvního stupně tedy nejprve provedl vzájemné zúčtování všech těchto plnění a stanovil rozdíl (saldo), který uložil k úhradě té ze stran, která plnila méně, tj. žalované. V daném případě činilo saldo částku 166 286,59 Kč a vzniklo k datu 23. 11. 2016, neboť k tomuto datu se setkaly - zanikly poslední zúčtovávaná vzájemně poskytnutá peněžítá plnění stran z neplatné smlouvy o revolvingové zápůjčce. Veškerá plnění ze strany žalobce se tedy sešla s předchozím plněním žalované a vzájemné nároky zanikly. Nevypořádaný rozdíl ve výši 166 286,59 Kč zůstal po zániku vzájemných nároků v době od 23. 11. 2016 do 31. 5. 2018. Soud prvního stupně se tak nemusel námitkou promlčení nároku zabývat, neboť ode dne první platby pojistného v nevypořádané části, tj. od 23. 11. 2016 do podání žaloby, neuplynula žádná zákonná promlčecí lhůta.

17. S ohledem na shora uvedené, kdy smlouva byla shledána absolutně neplatnou, byla žalovaná povinna vydat žalobci jím uhrazené částky z titulu bezdůvodného obohacení, a proto soud prvního stupně rozhodl výrokem II. tak, že uložil povinnost žalované jej vydat žalobci.
18. Soud prvního stupně dále konstatoval, že výzva k vydání bezdůvodného obohacení ve výši 165 250,59 Kč byla žalované doručena dne 17. 12. 2018 se lhůtou k úhradě nejpozději do 6. 1. 2019, od 7. 1. 2019 tak byla v prodlení s jeho vydáním a žalobce tak žádal oprávněně zákonný úrok z prodlení z této částky od tohoto data v souladu s ust. § 1970 odst. 1 o. z. ve spojení s nařízením vlády č. 351/2013 Sb. Žalobci pak dále náleží zákonný úrok z prodlení z částky 1 036 Kč, tento však až od data 13. 10. 2020 do zaplacení, neboť rozšíření žalobního návrhu o tuto částku bylo doručeno žalované až dne 12. 10. 2020 (č. l. 32 spisu). Ze stejného důvodu soud prvního stupně žalobu, kterou se žalobce domáhal po žalované zaplacení zákonného úroku z prodlení z částky 1 036 Kč od 7. 1. 2019 do 12. 10. 2020, v tomto rozsahu zamítnul (výrok III.).
19. Výrok IV. o náhradě nákladů řízení soud prvního stupně odůvodnil ust. § 142 odst. 2 o. s. ř., podle kterého měl-li účastník ve věci úspěch jen částečný, soud náhradu nákladů poměrně rozdělí.
20. Proti tomuto rozsudku podala žalovaná včasné odvolání, které směřovalo proti výroku II. o věci samé a výroku IV. o nákladech řízení. Vytýkala soudu prvního stupně, že již s ohledem na kontinuitu rozhodování, tedy na požadavek na celkovou harmonii soudních rozhodnutí podmiňujících důvěru v právo, zejména však po přezkoumání smlouvy o revolvingové zápůjčce a na ni navazující rozhodčí smlouvy, nemá důvod se odchylovat od závěrů, které učinil exekuční soud v pravomocném rozhodnutí o zastavení exekuce, tedy že smlouva o zápůjčce je absolutně neplatná pro její rozpor s dobrými mravy a zjevnou nespravedlnost. Opětovně v této souvislosti uvedla s odkazem na podrobnou citaci rozhodnutí Nejvyššího soudu ČR ze dne 24. 10. 2018, sp. zn. 33 Cdo 4301/2017, ze dne 3. 12. 2013, sp. zn. 32 Cdo 4004/2011 a nález Ústavního soudu ze dne 27. 8. 2017, sp. zn. I. ÚS 647/02, že exekuční soud sice jako předběžnou otázku posuzoval platnost smlouvy o revolvingové zápůjčce, toto posouzení ale není pro tento soud závazné (ve výroku soudního rozhodnutí exekučního soudu není uvedeno, že by byla smlouva o revolvingové zápůjčce neplatná). Exekuční soud se přitom řadou otázek ve svém rozhodnutí vůbec nezabýval, a pokud by tak učinil, k závěru o neplatnosti revolvingové smlouvy nemohl dospět. Podle jejího názoru v daném případě existovaly a existují zcela zásadní důvody pro to, aby soud v tomto řízení posoudil otázku platnosti smlouvy o revolvingové zápůjčce jinak, než jak učinil exekuční soud. Exekuční soud ve svém rozhodnutí vycházel ze zcela nesprávné výše úrokové sazby 128,6 %, která byla ve skutečnosti poloviční a představovala 64,73 %, přičemž úrok tak byl sjednán v zákonných limitech, kdy případná neplatnost ujednání o tomto úroku navíc nezpůsobuje neplatnost smlouvy jako celku. V tomto kontextu odkazovala na nález Ústavního soudu ze dne 23. 4. 2013, sp. zn. IV. ÚS 1783/11, s tím, že navíc byla smlouva o zápůjčce uzavřena mezi dvěma podnikateli při jejich podnikatelské činnosti. Exekuční soud i soud prvního stupně v této věci zcela opomenuly, že občanský zákoník má speciální úpravu pro případ tzv. neúměrného zkrácení, která je obsažena v ust. § 1793 a násl. o. z. Občanský zákoník přitom v ust. § 1797 výslovně uvádí, že podnikatel, který uzavřel smlouvu při své podnikatelské činnosti, se nemůže dovolávat jejího zrušení z titulu neúměrného krácení. Pro úplnost uvedla, že dle ust. § 1797 o. z. se nemůže podnikatel, který smlouvu uzavíral při své podnikatelské činnosti, dovolávat ani institutu lichvy podle ust. § 1796 o. z. Konstatovala s odkazem na komentářovou literaturu, že je vyloučeno, aby se podnikatel (který uzavřel smlouvu při svém podnikání) dovolával samotného rozporu s dobrými mravy (§ 580) z důvodu, že výše plnění je v hrubém nepoměru, a případně i došlo ke zneužití tísně, nezkušenosti, rozumové slabosti, rozrušení nebo lehkomyšlnosti, nebo k jiné obdobné okolnosti (podnikatel se jako profesionál

nemůže dovolat své slabosti ani toho, že byla zneužita). V takové situaci § 580 použit nelze, neboť je to vyloučeno zvláštním § 1796 ve spojení s komentovaným § 1797. Teprve vystupňuje-li se jednání protistrany až do hrozby násilí nebo uvedení v omyl, může být podnikatel vyvázán ze smlouvy za předpokladů § 583 a násl. nebo § 587. Navíc, i kdyby snad soud v rozporu se shora uvedenou argumentací přisvědčil názoru o neplatnosti ujednání o úrocích, je třeba odkázat na ust. § 1802 o. z. Je tedy zřejmé, že žalobce úrok za poskytnutí zápůjčky platit musí. Podle jejího názoru není možné tento úrok zcela nepřiznat, soud má vždy posuzovat alespoň přiznání obvyklého úroku (srov. rozsudek Krajského soudu v Ostravě ze dne 24. 4. 2018, sp. zn. 8 Co 36/2018). Současně v této souvislosti odkázala i na závěry rozhodnutí Nejvyššího soudu ČR ze dne 10. 12. 2008, sp. zn. 4498/2007, podle kterého platí, že: „Případná neplatnost ujednání o úrocích ve smlouvě o úvěru nezpůsobuje sama o sobě (vzhledem k povaze takové smlouvy a k jejímu obsahu) neplatnost smlouvy o úvěru jako celku. Úprava obsažená v § 502 obch. zák. posiluje princip obsahové oddělitelnosti té části právního úkonu (smlouvy o úvěru), která se týká úroků, od dalších částí takové smlouvy (§ 41 obč. zák.).“ Zdůraznila nadto, že žalobce svým podpisem pod smlouvou stvrdil i to, že souhlasí se smluvními ujednáními k této smlouvě. V okamžiku uzavření smlouvy dlužník proti ujednáním o tomto úroku ničeho nenamítal a naopak, poskytnuté finanční prostředky přijal a zavázal se je splatit za podmínek ve smlouvě uvedených. V případě, že by dlužník neměl zájem o poskytnutí peněžních prostředků za podmínek uvedených ve smlouvě, nemusel, v souladu se zásadou autonomie vůle, smlouvu uzavírat a mohl se s žádostí o poskytnutí peněžních prostředků obrátit na jinou, třetí osobu (srov. rozhodnutí Ústavního soudu ze dne 14. 4. 2005, sp. zn. I. ÚS 625/03, rozhodnutí Nejvyššího soudu ze dne 3. 2. 2010, sp. zn. 22 Cdo 1705/2008 a ust. § 574 o. z.). Výkon práva sice nesmí být v rozporu s dobrými mravy, nicméně, dle soudní praxe však nemůže při posouzení, zda jde o rozpor s dobrými mravy, zůstat stranou otázka, zda a nakolik ten který z účastníků právního vztahu, který se dovolává rozporu s dobrými mravy, vyvinul dostatečnou míru pečlivosti a předvídatosti při uzavírání konkrétního právního vztahu. Nesouhlasila ani s názorem exekučního soudu a soudu prvního stupně, že smlouva o zápůjčce je neplatná z důvodu nepřiměřeně vysokých smluvních pokut, neboť, i kdyby měl soud za to, že určitá smluvní pokuta je nepřiměřeně vysoká, má tuto smluvní pokutu moderovat podle ust. § 2051 o. z. a nemůže pokládat smlouvu o zápůjčce jako celek neplatnou (srov. usnesení Nejvyššího soudu ČR ze dne 21. 3. 2019, sp. zn. 33 Cdo 5377/2017). Vytýkala dále, že důvodem absolutní neplatnosti smlouvy o zápůjčce mělo být to, že úrok z prodlení byl rozhodcem přiznán i ze smluvních pokut a z „smluvních úroků“ a že byla použita blankosměnka. V této souvislosti konstatovala, že smluvní pokuta je peněžitý dluh jako každý jiný. Pokud není smluvní pokuta uhrazena ve lhůtě splatnosti, přirůstá k ní ze zákona zákonný úrok z prodlení, a to i kdyby tak nebylo sjednáno ve smlouvě. Pokud byl rozhodcem tento úrok přiznán, tak zcela v souladu s právními předpisy. S odkazem na rozhodnutí Nejvyššího soudu ČR ze dne 31. 5. 2010, sp. zn. 29 Cdo 1610/2007, shrnula, že platí, že úrok z prodlení byl rozhodcem přiznán z nové jistiny zápůjčky, tak jak bylo sjednáno ve smlouvě o zápůjčce, nikoli z běžných úroků. Ujednání, že se běžné úroky stanou součástí této nové jistiny zápůjčky, je zcela v souladu s občanským zákoníkem a judikaturou Nejvyššího soudu ČR a Ústavního soudu ČR. Závěr exekučního soudu o tom, že by toto ujednání mělo způsobovat absolutní neplatnost smlouvy o zápůjčce, je tedy chybný a v rozporu se zněním občanského zákoníku a citovanou judikaturou. Rovněž poslední důvod neplatnosti smlouvy o zápůjčce, uváděný ze strany exekučního soudu a tedy i soudu prvního stupně, o použití blankosměnky, považovala za nesprávný. Uvedla, že zajištění prostřednictvím blankosměnky je zcela standardní, je využíváno i u bank. Blankosměnka žádným způsobem nenavyšuje výši dluhu dlužníka, pouze věřiteli dává lepší možnost dosáhnout vymožení existující pohledávky za dlužníkem. Možnost vystavení zajišťovací blankosměnky je výslovně předvídána zákonem směnečným a šekovým. To, co zákon výslovně dovoluje, nemůže být logicky důvodem absolutní neplatnosti smlouvy o zápůjčce, navíc ve vztahu dvou podnikatelů. V rámci bodu 10 svého odvolání pak rekapitulovala částky, které byly žalobcem dobrovolně či v rámci exekučního

řízení uhrazeny v celkové výši 276 286,59 Kč. Zdůraznila, že v důsledku podané žaloby přistoupila k tomu, že z důvodu právní jistoty dopisem ze dne 13. 1. 2020 žalobce vyzvala k vrácení částky 110 000 Kč a dopisem ze dne 14. 2. 2020 započítala tuto svoji pohledávku na vrácení částky 110 000 Kč, na pohledávky žalobce za její osobou na vrácení konkretizovaných plateb, přičemž tyto provedeným zápočtem zanikly. I kdyby byla žaloba důvodná, tak by po provedeném zápočtu zůstaly nevráceny pouze platby za období od 5. 6. 2015 do 23. 9. 2016 v celkové výši 97 832 Kč, přitom opětovně poukázala na jí vznesenou námitku promlčení. Uvedla, že soud prvního stupně se provedeným zápočtem a námitkou promlčení prakticky nezabýval, resp. nesprávně zhodnotil důsledky těchto úkonů, přičemž občanský zákoník výslovně u institutu plnění stanoví, že dlužník je oprávněn určit, na kterých dluh plní, tak zde není žádného důvodu, proč by toto dlužník nemohl učinit při provedení jednostranného zápočtu. Shrnuje, že podle jejího názoru na právní vztahy podléhající režimu nového občanského zákoníku nelze bez dalšího aplikovat závěry předchozí judikatury, vztahující se k problematice bezdůvodného obohacení při neplatné smlouvě. Soudy při řešení vzájemných vztahů dle ust. § 2993 o. z. rovněž nemohou provádět automatické vypořádání v tom smyslu, že by při vrácení plnění stejného dluhu (například peněžitého plnění), za bezdůvodné obohacení považovaly pouze saldo, tedy pouze nárok na vydání bezdůvodného obohacení ve vyšší výši ponížený o nárok druhé strany na vydání bezdůvodného obohacení v nižší výši. Z dikce ust. § ust. 2293 o. z. mj. vyplývá, že nevznese-li druhá strana námitku vzájemného plnění, nemůže soud k tomuto vzájemnému plnění přihlížet a za bezdůvodné obohacení považovat shora uvedené saldo. Navrhla, aby odvolací soud napadené rozhodnutí soudu prvního stupně změnil tak, že žaloba, kterou se žalobce domáhá na žalované zaplacení částky 166 286,59 Kč s úrokem z prodlení ve výši 9,75 % ročně z částky 165 250,569 Kč od 7. 1. 2019 do zaplacení a s úrokem z prodlení ve výši 9,75 % ročně z částky 1 036 Kč od 13. 10. 2020 do zaplacení, se zamítá a žalobce je povinen zaplatit žalované náhradu nákladů řízení před soudy obou stupňů.

21. Žalobce se k odvolání žalované vyjádřil s tím, že odvolací námitky, které směřovaly k otázce, zda je smlouva o zápůjčce absolutně neplatná a dále k otázce, zda došlo k promlčení nároku na vydání bezdůvodného obohacení, jsou zcela nedůvodné. V souvislosti s konstrukcí odvolání vždy rekapituloval názory žalované a poté dospěl ke svým souhrnným závěrům. Uvedl, že soud prvního stupně se přiklonil k závěru o absolutní neplatnosti smlouvy o zápůjčce rovněž s ohledem na kontinuitu rozhodování, tedy požadavkem na celkovou harmonii soudních rozhodnutí podmiňujících důvěru v právo, přičemž tento důvod byl však pouze podpůrným. Považoval závěr o absolutní neplatnosti smlouvy o zápůjčce pro rozpor s dobrými mravy za správný. Zdůraznil, že se do této chvíle ani jednoho z institutů (neúměrné zkrácení či lichvy) nedovolával a soud prvního stupně tedy postupoval správně, když se jimi vůbec nezabýval. Podle jeho přesvědčení úprava uvedená v ust. §§ 1793, 1796 a 1797 o. z. nevyklučuje to, aby se domáhal absolutní neplatnosti smlouvy o zápůjčce dle ust. § 580 o. z. pro rozpor s dobrými mravy. Odkazoval na rozsudek Nejvyššího soudu ČR ze dne 16. 3. 2021, č. j. 23 ICdo 56/2019-87, a v něm zmíněné rozhodnutí Nejvyššího soudu ČR ze dne 22. 9. 2020 sp. zn. 32 Cdo 1490/2019, ve kterém byla připuštěna aplikace korektivu dobrých mravů i ve vztazích mezi podnikateli. Shrnuje, že soud prvního stupně tedy postupoval jednoznačně správně, když dovodil, že i v případě vztahu mezi podnikateli lze namítat absolutní neplatnost smlouvy z důvodu jejího rozporu s dobrými mravy. V řízení bylo jednoznačně prokázáno, že v daném případě nejde o rovnocenný vztah mezi dvěma podnikateli. Uzavřel sice smlouvu jako podnikatel, ale je zřejmé, že byl v postavení slabší smluvní strany, jelikož žalovaná je významným podnikatelem v oboru nebankovních půjček. Smlouvu o zápůjčce i rozhodčí smlouvu připravovala žalovaná s tím, že jednoznačně zneužila svou kvalitu odborníka na nebankovní zápůjčky v závislosti jeho osoby jako slabší strany. Žalovaná pak koncipovala smlouvu o zápůjčce a rozhodčí smlouvu tak, aby vznikla nedůvodná nerovnováha mezi vzájemnými právy a povinnostmi obou stran, a to vše za účelem toho, aby na jeho úkor prostřednictvím nemravných úroků i smluvních pokut a dalších

pro něj zcela nespravedlivých ujednání vygeneroval naprosto nemravný zisk z daného obchodního případu. Co se týká neoddělitelnosti jednotlivých ujednání smlouvy o zápůjčce, zdůraznil, že exekuční soudy i soud prvního stupně posuzovaly uzavřenou smlouvu o zápůjčce jako celek, což je správný a dokonce jediný možný postup. Dovožoval, že s ohledem na celkový charakter smlouvy o zápůjčce a na ni navazující rozhodčí smlouvu totiž nelze jednotlivá ustanovení od sebe oddělit a jejich platnost či neplatnost posuzovat samostatně. Krajský soud v Ústí nad Labem jako soud odvolací v rámci exekučního řízení, které předcházelo tomuto sporu, ve svém rozsudku ze dne 18. 9. 2018, č. j. 84 Co 257/2018 -76, konstatoval, že „okresní soud totiž přijal závěr o rozporu smlouvy s dobrými mravy na základě zevrubného zkoumání všech rozhodných smluvních ujednání, aniž by se omezoval toliko např. na zkoumání úroku či jen smluvní pokuty“. Podrobně se dále věnoval nerovnováze smluvních ujednání, přičemž shledal závěr soudu prvního stupně, který konstatoval, že uvedená ujednání způsobují, že smlouva o zápůjčce je jako celek neplatná pro rozpor s dobrými mravy, založený na objektivně existujícím hrubém nepoměru vzájemných plnění, správným. Ohledně úroků ze zápůjčky prezentoval opět zmíněné rozhodnutí sp. zn. 23 ICdo 56/2019. Uvedl, že pokud je pro rozpor s dobrými mravy neplatné ujednání, kterým je dohodnut úrok ve výši třináctinásobku běžného úroku, tím spíše bude neplatné pro rozpor s dobrými mravy ujednání, kterým je dohodnut úrok ve výši 64,73 %, jehož výše přesahuje patnáctinásobek běžného úroku, který pro rok 2015 činil 4,15 %, jak je tomu v případě účastníků. Současně byl přesvědčen, že ust. § 1802 o. z. na daný případ vůbec nedopadá, neboť se aplikuje v případech, kdy je uzavřena platná smlouva o zápůjčce či smlouva o úvěru, avšak v této smlouvě je uvedena pouze povinnost hradit úroky, ale nebyla sjednána jejich výše. Právní úprava v ust. § 1802 o. z. rozhodně nedopadá na situace, kdy je plněno na základě absolutně neplatné smlouvy o zápůjčce a má dojít k vypořádání poskytnutého bezdůvodného obohacení. Tento názor podporuje i komentářová literatura, podle které se toto ustanovení použije jen mají-li být plněny úroky, tj. jen pokud dlužníkovi taková povinnost plyne z právního jednání či zákona. Pokud se pak jedná o promlčení, opět setrval ve shodě s názorem soudu prvního stupně, že k němu nedošlo. Za správný považoval postup, při kterém došlo k zúčtování veškerých vzájemných plnění, kdy soud prvního stupně uvedl, že pouze ve vztahu ke vzniklému saldu bylo lze uplatnit námitku promlčení. I kdyby snad nebyl tento závěr soudu prvního stupně správný, tak i přesto nemohlo dojít k promlčení pohledávky. Jelikož byla smlouva o zápůjčce absolutně neplatná, vzniklo mu v tomto rozsahu bezdůvodné obohacení, které postupnými splátkami vracel. První platba nad rámec částky 110 000 Kč proběhla až dne 23. 11. 2016. Teprve k tomuto dni začalo vznikat žalované na úkor její osoby bezdůvodné obohacení. V této souvislosti současně dodal, že pokud by jeho závěr o promlčení nebyl správný, bylo by třeba posoudit vznesenou námitku promlčení s tím, že byla uplatněna v rozporu s dobrými mravy. Žalovaná již od počátku při koncipování samotné smlouvy o zápůjčce a rozhodčí smlouvy postupovala v rozporu s dobrými mravy, zneužila svého postavení a koncipovala smlouvu o zápůjčce tak, že naplňuje kritéria zjevné nespravedlnosti. Shrnul, po podrobné rekapitulaci nejen skutkového děje, ale i svých názorů ohledně dobrých mravů prezentovaných na začátku svého vyjádření, že: „za dané skutkové situace uplatnění námitky promlčení představuje šikanózní výkon práva v rozporu s dobrými mravy a rovněž se nejedná o zjevné zneužití práva, kterého dle ust. § 8 o. z. nesmí požívat právní ochrany.“ Navrhoval, aby odvolací soud napadené rozhodnutí soudu prvního stupně jako věcně správné potvrdil, přičemž pokud by dospěl k opačnému závěru, aby při rozhodování o náhradě nákladů řízení zvažil aplikaci ust. § 150 o. s. ř. (z již podrobně rozvedených důvodů) a vyslovil, že žádnému z účastníků se náhrada nákladů před soudy obou stupňů nepřiznává.

22. Odvolací soud přezkoumal napadený rozsudek soudu prvního stupně v rozsahu podaného odvolání, včetně řízení, které jeho vydání předcházelo (ust. §§ 212, 212a, a ust. § 214 odst. 1 o. s. ř.), a poté dospěl k následujícím závěrům.

23. Podle ust. § 2293 o. z. plnila-li strana, aniž tu byl platný závazek, má právo na vrácení toho, co plnila. Plnily-li obě strany, může každá ze stran požadovat, aby jí druhá strana vydala, co získala; právo druhé strany namítnout vzájemné plnění tím, není dotčeno. To platí i v případě, byl-li závazek zrušen.
24. Na tomto místě je třeba předně zrekapitulovat, že žalobce se domáhal žalobou ze dne 15. 10. 2019 z titulu bezdůvodného obohacení zaplacení částky 275 250,59 Kč s úrokem z prodlení z částky 165 250,59 Kč ve výši 9,75 % p. a. od 7. 1. 2019 do zaplacení a s úrokem z prodlení z částky 110 000 Kč ve výši 9,75 % od 1. 10. 2019 do zaplacení. Po vyjádření strany žalované, jakož i jednání dne 3. 9. 2020, žalobce po jednostranném zápočtu pohledávek žalované nejprve vzal žalobu co do částky 110 000 Kč s úrokem z prodlení ve výši 9,75 % p. a. od 1. 10. 2019 do zaplacení zpět, kdy v důsledku avizované chyby rozšířil svou žalobu o 1 036 Kč s úrokem z prodlení ve výši 9,75 % p. a. od 7. 1. 2019 do zaplacení (č. l. 32, 44 spisu). V průběhu řízení, co do stávajícího, resp. omezeného a následně rozšířeného žalobního nároku, žalovaná vznesla námitku promlčení. Soud prvního stupně reagoval na částečné zpětvzetí žaloby výrokem I. napadeného rozsudku, ohledně návrhu na změnu žaloby rozhodl při jednání 5. 11. 2020 tak, že ji připustil (čemuž částečně co do úroků z prodlení koresponduje výrok III. napadeného rozhodnutí).
25. Nelze neuvést, že výrok I. o částečném zastavení žaloby, jakož i výrok III. o věci samé nebyly odvoláním dotčeny, kdy tak současně nebyly předmětem přezkumu odvolacím soudem a nabyly ve smyslu ust. § 206 odst. 2 o. s. ř. samostatně právní moci.
26. Odvolací soud uzavřel, že v daném případě nejsou prozatím předpoklady ani pro potvrzení ani případně pro změnu rozsudku soudu prvního stupně v napadených částech (výrok II, a v důsledku toho i IV).
27. Podstatou argumentace žalobce bylo, že smlouva o revolvingové zápůjčce ze dne 10. 4. 2015 je absolutně neplatná pro rozpor s dobrými mravy z důvodu nepřiměřeně vysokých úroků a smluvních pokut, a dále z důvodu sjednaných podmínek pro poskytnutí revolvingu za použití blankosměnky.
28. Soud prvního stupně v tomto směru přisvědčil argumentaci žalobce, že částka, která byla zapůjčena, je ve srovnání s částkou, která byla v rámci exekuce vymáhána, neospravedlnitelná. Pochybnost v něm vzbuzovalo ujednání o vrácení částky o 128 % vyšší, než sám zapůjčitel ze zápůjčky získal, což platilo i ohledně případného revolvingu. Konstatoval, že zápůjčka byla zajištěna blankosměnkou s doložkou bez protestu, což ve spojení s dalším zajišťovacím institutem smluvní pokuty představovalo nepřiměřené generování zisku žalované, a ve svém souhrnu tvořilo nemravnost celé smlouvy o zápůjčce; v podrobnostech odkázal na rozhodnutí Okresního soudu v Ústí nad Labem ze dne 11. 10. 2018, sp. zn. 54 EXE 4305/2017, ve spojení s usnesením Krajského soudu v Ústí nad Labem ze dne 18. 9. 2018, č. j. 84 Co 257/2018 – 76, (bod 12 odůvodnění napadeného rozhodnutí).
29. Odvolací soud nejenže přisvědčil v tomto kontextu straně žalované s odkazem na jí použitá přiléhavá rozhodnutí Nejvyššího soudu ČR ze dne 24. 10. 2018, sp. zn. 33 Cdo 4301/2017, a ze dne 3. 12. 2011, sp. zn. 32 Cdo 4004/2011, ale zejména zdůrazňuje, že soud není povinen podávat podrobnou explicitní odpověď na každý argument, který je mu účastníkem řízení představen; jde-li však o argumentaci zásadní povahy, jež může reálně ovlivnit právní posouzení věci ve prospěch účastníka, který s ní přichází, je nezbytné, aby na ni soud reagoval a svůj závěr být stručně, avšak přesvědčivě, odůvodnil (srov. nálezy Ústavního soudu ze dne 12. 5. 2016,

sp. zn. IV. ÚS 2766/15, a ze dne 14. 6. 2016, sp. zn. I. ÚS 3324/15), což soud prvního stupně neučinil.

30. Pokud soud prvního stupně ohledně neplatnosti smlouvy o zápůjčce a v návaznosti na neplatnou rozhodčí smlouvu dovedl s ohledem na závěry exekučního soudu pouze to, že rozhodce neměl pravomoc v projednávané věci rozhodnout, a jeho rozhodnutí je tak nicotné a je bez významu, zda bylo zrušeno či nikoliv, jeho závěr prozatím neobstojí. Soud prvního stupně kladl největší důraz na kontinuitu rozhodování, tedy na požadavek na celkovou harmonii soudních rozhodnutí podmiňujících důvěru v právo, zejména pak po přezkoumání smlouvy o revolvingové zápůjčce a na ni navazující rozhodčí smlouvy, a uvedl, že neměl důvod se od závěrů exekučních soudů odchýlit, a to i pro pravomocné rozhodnutí o zastavení exekuce.
31. S uvedenou argumentací soudu prvního stupně ohledně (ne)platnosti smlouvy o zápůjčce se odvolací soud neztotožnil. Soud prvního stupně bez dalšího převzal nezávazná odůvodnění exekučních soudů, resp. Okresního soudu v Ústí nad Labem ve spojení s usnesením Krajského soudu v Ústí nad Labem (shora mnohokrát citovaná) a přesto, že věděl, že v daných řízeních byla řešena otázka pouze předběžná, kterou nebyl nikterak vázán, převzal hodnocení těchto soudů do svých závěrů. Jak vyplývá z právní úpravy § 159a odst. 1 o. s. ř. a okolnosti, že právní moci nabývá pouze rozhodnutí o uplatněném procesním nároku, jež nachází svůj výraz ve výroku rozsudku, a nikoli jednotlivé důvody, které soud k rozhodnutí vedly, nevztahují se účinky právní moci ani na posouzení námitek (obran), které proti uplatněnému procesnímu nároku vznesl žalovaný (resp. žalobce v řízení o vzájemné žalobě). V dané věci se soud prvního stupně nezabýval argumentací strany žalované, zda zastavení exekuce mělo zásadní vliv na existenci exekučního titulu, který nebyl zrušen, a nadále zavazuje žalobce ke splnění v něm uložených povinností. Ačkoli byla otázka platnosti smlouvy o zápůjčce včetně navazující rozhodčí smlouvy v exekučních řízeních řešena pouze jako otázka předběžná, a soud v daném řízení závěrem exekučních soudů nebyl vázán, zabýval se touto pro rozhodnutí podstatnou otázkou nedostatečně. Proto odvolací soud nemohl postupovat jinak než pro nedostatek důvodů (i s ohledem na podrobně prezentovanou odvolací argumentaci) dospět k závěru o nepřezkoumatelnosti úvahy soudu prvního stupně o neplatnosti uzavřených smluv.
32. Odvolací soud nesouhlasí s názory soudu prvního stupně o aplikaci § 457 o. z. a dobové judikatury, konkrétně rozhodnutí ze dne 30. 6. 2004, sp. zn. 29 Odo 52/2002, které „předchází a navazuje“ na úpravu stanovenou v § 2239 o. z. V tomto směru odvolací soud jednoznačně přisvědčil argumentaci strany žalované, že toto rozhodnutí na daný případ nedopadá, a nelze akceptovat při řešení sporů vzájemných vztahů dle § 2993 o. z. automatické vypořádání s odkazem na § 475 obč. zák. a zmiňovanou judikaturu. Předmětné ust. § 2993 o. z. nezakládá možnost soudu, na rozdíl od přechozí úpravy, provést celkové vypořádání neplatné smlouvy, včetně plnění poskytnutých žalující stranou žalované.
33. Za této situace, kdy aplikace zúčtování „saldá“ nebyla soudem odvolacím akceptována, je na místě jednoznačně otázka posouzení samotného promlčení a započtení jako námitek vznesených stranou žalovanou. K uvedenému odvolací soud pouze podotýká, že pokud by byla pohledávka žalobce posouzena jako plnění poskytnuté ve splátkách, počíná běžet promlčecí doba ode dne, kdy právo mohlo být vykonáno poprvé, tj. v daném případě s úhradou každé jednotlivé splátky zápůjčky ve prospěch žalované. Po vyřešení otázky platnosti smluv se tak soud prvního stupně dále bude zabývat i námitkami žalované strany, tedy námitkou započtení a promlčení, s ohledem na shora uvedené závěry odvolacího soudu.

34. Z uvedených důvodů odvolací soud v souladu s § 219a odst. 1 písm. b) a § 221 odst. 1 písm. a) o. s. ř. napadený rozsudek soudu prvního stupně ve výroku II. o věci samé pro nepřezkoumatelnost důvodů zrušil a věc vrátil v tomto rozsahu tomuto soudu k dalšímu řízení.
35. Na soudu prvního stupně bude, aby vázán shora vyloženým právním názorem odvolacího soudu (§ 226 odst. 1 o. s. ř.), postupoval v intencích tohoto rozhodnutí. Jeho nové rozhodnutí bude obsahovat náležitosti § 153 odst. 1 a ust. § 157 odst. 2 o. s. ř. s tím, že jednotlivé důkazy budou hodnoceny jednotlivě i v jejich vzájemných souvislostech (ust. § 132 o. s. ř.). Náležitě se vypořádá i s námitkami žalované i argumentací prezentovanou žalobcem. Na podkladě provedeného dokazování zjištěný skutkový základ věci soud prvního stupně podrobí přesvědčivé právní kvalifikaci tak, aby jeho závěry byly přezkoumatelné a bylo možno se s nimi v případném odvolacím řízení vypořádat. V konečném rozhodnutí soud prvního stupně také znovu rozhodne o nákladech řízení včetně nákladů řízení odvolacího (§ 224 odst. 3 o. s. ř.).

Poučení:

Proti tomuto usnesení není dovolání přípustné.

Praha 23. června 2021

JUDr. Alena Svátková v. r.
předsedkyně senátu